

[Bodil Koch.]

vis, og i den anledning vil jeg gerne komme med en henstilling til den højtærede socialminister; det skal jeg om et øjeblik vende tilbage til. Men nogle specielle betragtninger viede det ærede medlem hr. Erik Eriksen den tryksag, som mit parti udsendte ved 25 års jubilæumskongressen med den, som det ærede medlem udtrykte sig, forjættende titel „Vi skal videre frem“. Han kunne, sagde han, ikke tilbageholde den bemærkning, at denne tryksag på en måde minder mere om et valgprogram end et jubilæumsepos. Jeg kan heller ikke tilbageholde en bemærkning, den nemlig, at det glæder mig meget, at den omtalte tryksag har virket sådan på det ærede medlem, for efter min mening er der ikke nogen særlig grund til at jubilere, når man ser, hvordan tilværelsen arter sig for en masse mennesker. Der er ganske vist et svælg imellem de sociale tilstande i landet i dag og for en menneskealder siden, og det danske socialdemokrati har dog vist uden overdrivelse hovedparten af æren for, at det er sådan. I og for sig var der vel her stof til en episk digtning af ikke ringe format. Men hvis det ærede medlem absolut kræver digteriske udgydelser, vil jeg for mit vedkommende hellere sige med en af vore digtere: resultatet er det foreløbige forstening. Det vil jeg hellere gøre, end jeg vil jubilere. Derfor vil jeg gerne understrege jubilæumsskriftets ord „Vi skal videre frem“. Jeg vil understrege dem, selv om det ærede medlem sagde, at han tabte pusten ved det og mente, at vi skulle til at standse op. Det er også meget muligt, som det ærede medlem sagde, at den engelske finansminister ved sin hjemkomst fra devalueringsrejsen til Amerika havde sagt noget om, at devalueringen ville få visse konsekvenser bl. a. i henseende til tilbageholdenhed med nye udgifter til sociale formål; men når man fremhæver dette, må man sandelig ikke glemme, at England i de overmåde vanskelige år efter krigen under socialdemokratisk styre er gået endog meget stærkt frem på den sociale lovgivnings område. Man har der arbejdet efter en storstilet plan og er på mange punkter nået videre end her i landet.

Vi har ikke længere den førerstilling med hensyn til sociallovgivning, som vi førhen har haft. Som vi alle ved, har man også i Sverige, ligeledes under socialdemokratisk styre, foretaget en gennemgribende revision af sociallovgivningen for at opnå en rationalisering og en koordination af mange bestemmelser og en betydelig udbygning af sociallovgivningen ud fra mo-

derne socialpolitiske synspunkter. Herhjemme har der for en mindretalsregering ikke foreligget de samme muligheder som i de to nævnte lande. Jeg gad vidst, hvad man fra Venstres side ville have sagt, hvis regeringen havde forelagt så radikale sociale lovforslag som de engelske og svenske forslag de sidste år.

Jeg tror i og for sig, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen har ret i, at alle demokratiske partier i det høje ting i dag i det store og hele er enige om som en selvfølge, at en forbedring i den arbejdende og producerende befolknings levestandard må efterfølges af en forbedring af den sociale lovgivning. Spørgsmålet er bare, hvor hurtigt og hvor effektivt denne forbedring skal være. Der føres jo stadig en livlig debat om, efter hvilke linier den skal foregå, og udviklingen peger som bekendt mod en opgivelse af den skarpe adskillelse mellem forsorg og forsikring, som er det bærende i vor nuværende sociallovgivning. Det er jo også netop denne adskillelse, der afstedkommer de mest grelle forhold, bl. a. dette, at langvarigt syge efter en tid henvises til skønmæssig sygehjælp efter forsorsloven. I England finder en sådan tidsbegrænsning overhovedet ikke sted, og i New Zealand går man endda så vidt, at man ved varig sygdom giver højere ydelser end de normale lige fra begyndelsen. I det hele taget må man gang på gang undre sig over, i hvilken grad de mennesker, der her i vort højtprieste land virkelig er i nød, så at sige falder gennem tremmerne i vort sociale lovgivningsapparat. Derfor må vi også med forventning se hen til arbejdet i folkeforsikringskommissionen.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen berørte også i sin tale sygekasseloven og spurgte, om det var meningen at opretholde en tilfældigt fikseret sygekassegrænse og benytte den til klassifikation af mere bemidlede og mindre bemidlede. Jeg er enig med det ærede medlem i, at denne grænse er uheldig, og jeg vil gerne fremdrage et frisk eksempel ovre fra min egen valgkreds på, hvor uheldig denne grænse kan virke. En ung mand, der normalt tjener 5000 kr. om året, ønsker at stifte hjem og påtager sig derfor alt det ekstraarbejde, han kan få. Det samme er tilfældet med hans kæreste. De gifter sig så i august 1948 og opgiver til næste januar den samlede indtægt, der uretfærdigvis efter vise mænds beslutning beskattes under eet, med det resultat, at den overskrider den grænse, der er sat for nydende sygekassemedlemmer i landkommunerne. I 1949 venter så den unge kone et barn og må holde